

Roxxxy er en sexrobot.

Berlingske 20. sept. 2015

»Hun er klar til det hele og hele tiden,« siger producenterne, men »det hele« er ikke så meget. Der er ingen lommeregnerfunktion, for Roxxxy er udelukkende fokuseret på et tal mellem fem og syv, og hun er ikke udstyret med en GPS, der kan vise vej til Sengeløse, snarere tværtimod.

Roxxxy er kort og godt en mandefantasi, en kælen robot. Hun koster 995 dollar, og der er 12 måneders garanti.

Og hvad skal vi så mene om det?

Det afhænger af definitionen på »vi«. Pattaya-Kurt er muligvis allerede begyndt at spare sammen, men hvad med det store vi: samfundet.

Varianter af Roxxxy har eksisteret i USA siden 2011, og har ikke ført til meget debat, men den seneste, mest livagtige og billigste version af Roxxxy er også kommet på markedet i Storbritannien, og briterne har ikke oplevet noget lignende siden Luftwaffe. Seriøse medier som BBC, Guardian og New Statesman diskuterer, om Roxxxy skal forbydes, og der er stiftet en »Campaign Against Sex Robots,« som sammenligner sexrobotter med pornografi og de værste computerspil på drengeværrelset. Robotterne reducerer kvinder til genstande, der kan bruges til sex og derefter smides ind i skabet, siger organisationens stifter, robotantropologen Kathleen Richardson.

Det har udviklet sig til en forudsigelig tvekamp mellem Richardson, feminister og forskere på den ene side og libetarianere og libertinere på den anden, og de sidstnævnte hævder, at Roxxxy bare er et avanceret sexlegetøj.

Skrækvision eller fremtidens partner

Men der er faktisk – uden om den aktuelle debat – en anden debat om robotter og sex, og den begyndte med den britiske skakmester David Levy, som også forsker i kunstig intelligens. Han skrev i 2007 bogen »Love and Sex with Robots,« og han forudså dengang, hvad der sker nu – at vi snart vil få livagtige sexrobotter, som ikke kræver forspil, kun opladning – og han forudså, at det midt i århundredet »vil være lige så normalt at have sex med robotter som med andre mennesker,« og at robotter – med alverdens sexmanualer indprogrammeret – vil være bedre sexpartnere.

Bogen er opbygget med en skakspillers logik. Den forklarer f.eks., at mennesker godt kan føle kærlighed over for ikkemennesker, bl.a. over for kæledyr og tøjbamser, og at

computerteknologi ikke er en barriere mellem mennesker og kærlighed. Vi kan føle kærlighed online, uanset om det er gennem dating, eller over for iPhone-Siri.

Så hvorfor ikke robotter? Levy redegør for de ti faktorer, som ifølge forskerne er afgørende for, at mennesker føler kærlighed, og punkt for punkt påpeger han, hvordan de samme faktorer kan gælde robotter. Forskere siger f.eks., at et kærlighedsforhold afhænger af, at parterne føler »gensidig tiltrækning«. Men der er intet i vejen for, at en robot kan få indprogrammeret evnen til at udtrykke hengivenhed, siger han.

Efter at have læst Levys bog er det svært at argumentere imod, at mennesker kan – og sikkert også vil – føle kærlighed over for robotter, men som Robin Henig også skrev i New York Times, så logisk er bogen, og så overbevisende er argumentet, at det større spørgsmål går tabt: Ja, vi kan – men skal vi? Ønsker vi en fremtid med robotpartnere i stedet for hinanden?

Spørg de andre:

Kan mennesker have følelser for døde ting? Har I haft en bamse? En tamagotchi?

Hvad så med en intelligent robot?